

Лу辛да Райли

Сестра на сенките

Историята на Ася

Copyright © Lucinda Riley, 2016
The Shadow Sister

**Всички права запазени. Никаква част от произведението
не може да бъде публикувана без съгласието на издателя.**

- © Калина Бахчеванова, превод, 2017 г.
- © Станислав Иванов, корица, 2017 г.
- © Книгоиздателска къща „Груд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-522-7

Лусинда Райли

Сестра на сенките

Историята на Ася

Превод от английски
Калина Бахчеванова

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2017

Ha Φαο

*Ала прегръдката ви нека охаабее - да можете да дишате.
И нека ветрите небесни воано духат между двата ви.*

Халил Джубран

Персонажи

АТЛАНТИС

Татко Солт - пастрокът на сестрите (покоен)

Марина (Мама) - настойницата на сестрите

Клаудия - икономката на Атлантис

Георг Хофман - адвокатът на Татко Солт

Крисчън - капитанът на моторницата

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая

Али (Алкиона)

Ася (Астерона)

Кики (Келено)

Тиги (Тайгета)

Електра

Мерона (изчезнала)

Ася

Юли 2007

Astrantia Major

(Зарниче, семейство Ариасеае)

Името произлиза от латинската дума
за „звезда“

1.

Никога няма да забравя точно къде бях и какво правех, когато научих за смъртта на баща ти...

Все още гържейки писалката си над листа, погледнах нагоре към юлското слънце – или поне към малкия лъч, който бе успял да се промъкне между прозореца и червената тухлена стена на няколко метра пред мен. Всички прозорци в малкия ни апартамент гледаха към тази скучна стена и въпреки прекрасното време днес, вътре беше тъмно. Толкова различно от детския ми дом Атлантис на брега на Женевското езеро.

Осъзнах, че сеद्या точно на същото място, където бях, когато Кики влезе в мизерната ни малка дневна, за да ми каже, че Тамко Солт е мъртъв.

Оставих писалката и отидох да си наляя чаша вода от чешмата. Беше влажно и задушно в лепнещата жега и отпих жадно, мислейки си, че нямаше *нужда* да правя това – да си причинявам болката от спомените. Тиги, по-малката ми сестра, беше предложила тази идея, когато я видях в Атлантис, точно след като татко умря.

– Мила Ася – бе казала тя, когато няколко от нас, сестрите, излязохме да поплаваме в езерото в опит да се разсеем от скръбта си, – знам, че ти е трудно да говориш за това как се чувстваш. Знам и че си изпълнена с болка. Защо не запишеш мислите си?

В самолета, с който се върнах от Атлантис преди две седмици, помислих над думите на Тиги. И тази сутрин се опитах да направя точно това.

Взгледях се в тухлената стена и си помислих с ирония, че тя

представлява идеална метафора за живота ми в момента, което поне ме накара да се усмихна. А усмивката ме пренесе обратно към награсканата гървена маса, която съмнителният ни хазяин сигурно бе взел почти безплатно от някой магазин за вехтории. Седнах и отново хванах изящната писалка, която Тамко Солт ми бе подарил за двадесет и първия ми рожден ден.

- Няма да започна със смъртта на татко - казах на глас. - Ще започна с идването ни тук, в Лондон...

Трясъкът на затварящата се входна врата ме стресна и разбрах, че трябва да е сестра ми - Кики. Всичко, което тя правеше, бе шумно. Сякаш не беше в състояние да остави чаша кафе, без да я удари в плота и да разлее съдържанието ѝ навсякъде. Освен това така и не бе разбрала концепцията за тихо говорене и крещеше гумите толкова силно, че когато бяхме малки, Мама веднъж се притесни достатъчно, за да я забеле да проверят дали няма проблем със слуха. Разбира се, нямаше никакъв проблем. Всъщност беше обратното - слухът на Кики се окажа прекомерно развит. И с мен нямаше проблем, когато година по-късно Мама ме забеле на логопед, притеснена от отказа ми да говоря.

- Тя има гуми там, вътре, просто предпочита да не ги използва - бе обяснил логопедът. - Ще започне, когато е готова.

У дома, в опит да комуникира с мен, Мама ме научи на основните на френския език на знаците.

- Така че когато искаш или се нуждаеш от нещо - каза ми тя, - можеш да го използваш, за да ми кажеш как се чувстваш. А ето това чувствам аз към теб сега.

Тя посочи към себе си, скръсти длани над сърцето си, след което посочи мен. „Аз - обичам - теб.“

Кики също бързо го научи и двете усвоихме и разширихме това, което бе започнало като начин да комуникирам с Мама, за да си създадем собствен език. Използвахме го, когато около нас имаше хора и искахме да си кажем нещо. Наслаждавахме се на объркването по лицата на сестрите ни, когато правех саркастични коментари със знаци на закуска и двете изпадахме в безпомощен кикот.

Поглеждайки назад, виждах, че Кики и аз се бяхме превърнали в противоположности една на друга, докато растяхме: колкото по-малко говорех аз, толкова повече и по-силно говореше тя от мое име. И колкото повече го правеше, толкова по-малко имах нужда да го правя аз. Характерите ни просто бяха станали преувеличени. Това сякаш нямаше значение, когато бяхме деца, наблъскани в средата на семейството ни от шест сестри – можехме да разчитаме една на друга.

Проблемът беше, че сега вече имаше значение...

– Познай какво? Открих го! – Кики нахлу в дневната. – И след няколко седмици ще можем да се нанесем. Строителната компания още има да довършва някои неща, но ще бъде невероятно, когато го завършат. Господи, колко е горещо тук. Нямам търпение да напусна това място.

Кики влезе в кухнята и чух шуртенето на чешмата, пусната докрай, най-вероятно пръскаща по плотовете, които внимателно бях изтъркала.

– Искаш ли вода, Сия?

– Не, благодаря.

Макар Кики да го използваше само когато бяхме насаме, се укорих на ум за разгразнението си от галеното име, което ми бе дала, когато бяхме малки. Беше от една книга, която Тамко Солт ми бе подарил за Коледа – „Историята на Анастасия“. Ставаше дума за момиче, което живее в гората в Русия и открива, че е принцеса.

– Тя прилича на теб, Ася – бе казала петгодишната Кики, докато разглеждахме картинките в книгата. – Може и *ти* да си принцеса – достатъчно хубава си, с твоята златна коса и сини очи. Така че ще те наричам „Сия“. При това си отива с „Кия“ – Кия и Сия, близначките! – плесна с ръце от радост.

Едва по-късно, когато научих истинската история на руското царско семейство, разбрах какво всъщност е станало с Анастасия Романова, брат ѝ и сестрите ѝ. Изобщо не беше приказка.

И аз вече не бях дете, а двадесет и седем годишна жена.

– Просто знам, че ще харесаш апартамента! – Кики се върна в дневната и се просна на протрития диван с кожена тапице-

рия. – Уредих да го огледаме утре сутринта. Агски скъп е, но вече мога да си го позволя, особено след като агентът ми каза, че Сими е в хаос. Обичайните заподозрени не се редят на опашки да купуват точно сега, така че се разбрахме за по-ниска цена. Време е да се сдобием с истински дом.

Време е да се сдобия с истински живот, помислих си.

– Ще го купуваш?

– Да. Е, стига да ти хареса.

Бях толкова изумена, че не знаех какво да кажа.

– Добре ли си, Сия? Изглеждаш уморена. Добре ли спа снощи?

– Не.

Въпреки всичките ми усилия, очите ми се изпълниха със сълзи, щом помислих за дългите, безсънни часове, бавно течащи към зазоряване, в които скърбях за обичния си баща, все още неспособна да повярвам, че си е отишъл.

– Все още си в шок, това е проблемът. Случи се само преди две седмици, все пак. Ще се почувстваш по-добре, кълна се, особено след като видиш новия ни апартамент утре. Това скъпано място те депресира. Определено депресира мен – добави тя. – Писа ли вече имейл на онзи тин за готварския курс?

– Да.

– И кога започва?

– Другата седмица.

– Добре. Значи имаме време да започнем да избираме мебели за новия си дом. – Кики гоиде при мен и спонтанно ме презърна. – Нямам търпение да ти го покажа!

* * *

– Не е ли невероятно?

Кики разтвори широко ръце, за да презърне просторното помещение, а гласът ѝ отекна между стените, докато вървеше към широката стъклена фасада, за да отвори един от плъзгащите се панели.

– Виж, този балкон е за теб – каза тя и ми махна да я последвам. Пристъпихме навън. „Балкон“ беше твърде скромна дума за това, на което стояхме. Беше по-скоро дълга и красива тераса,

висяща във въздуха над река Темза. – Можеш да го напълниш с всичките си билки и онези цветя, с които обичаше да си играеш в Атлантис – добави Кики, отиде до парапета и погледна към сивата вода далече под нас. – Не е ли прекрасно?

Кимнах, но тя вече вървеше обратно към апартамента, така че я последвах.

– Кухнята още не е готова, но веднага щом погнѝша, ще имаш пълна свобода да си избереш печка, хладилник и така нататък. Щом ще ставаши професионалистка – каза тя с намигване.

– Не чак професионалистка, Кики. Ще ходя само на кратък курс.

– Но ти си толкова талантилива, сигурна съм, че ще си намериш работа някъде, когато видят какво можеш. Както и да е, мисля, че тук е перфектно и за двете ни, не си ли съгласна? Мога да използвам този край за студиото си. – Тя посочи пространството между отсрещната стена и спираловидното стълбище. – Светлината е просто фантастична. А ти ще си имаш голяма кухня и външно място. Това е най-близкото нещо до Атлантис, което успях да намеря в центъра на Лондон.

– Да, прекрасно е, благодаря ти.

Виждах колко е въодушевена от откритието си, а и апартаментът действително беше впечатляващ. Не исках да убивам ентузиазма ѝ, като ѝ кажа истината: че тази огромна, безлична стъклена кутия над мътна река не би могла да е по-далече от Атлантис.

Докато Кики и агентът обсъждаха подовете от светло гърво, които щяха да сложат, аз поклатих глава на негативните си мисли. Знаех, че се държа като разглезено дете. В крайна сметка, в сравнение с улиците на Делхи и бедняшките квартали, които бях видяла в покрайнините на Пном Пен, един чисто нов апартамент в центъра на Лондон не беше никакво нещастие.

Но същината на проблема беше в това, че всъщност бих *предпочела* малка, проста къщурка – която поне би имала здрави основи на земята – с входна врата, водеща директно до градина отвън.

Заслушах се вяло в гърдоренето на Кики за дистанционното,

което отваряло и затваряло щорите, и гругото за невидимите съраунд саунд тонколони. Иззаг гърба на агента Кики ми направих знак и завъртя очи. Успях да се усмихна в отговор, изпитвайки пристъп на клаустрофобия, защото не можех да отворя вратата и просто да *избягам*... Градовете ме задушаваша; намирах шума, миризмите и тълпите хора за непоносими. Но поне апартаментът беше широк и проветрив...

- Сия?

- Извинявай, Кики, какво каза?

- Да отидем ли горе да видим спалнята ни?

Качихме се по спираловидната стълба към стаята, която Кики гържеше да споделяме, въпреки че имаше още една спалня. Усетих тръпка по цялото си тяло при вида на панорамата - наистина беше поразителна от толкова високо. След това огледахме невероятната баня към спалнята и осъзнах, че Кики наистина е положила всички възможни усилия, за да намери приятно и удобно и за двете ни място.

Но ние не бяхме женени. Бяхме *сестри*.

После Кики настоя да ме завлече в някакъв мебелен магазин на Кингс Роуд, след което хванахме автобуса по моста Албърт и преминахме реката.

- Този мост е кръстен на съпруга на кралица Виктория - казах ѝ по навик. - А в Кенсингтън има мемориал...

Кики ме спря, като направи знака за „фукла“ пред лицето ми.

- Само не ми казвай, Ася, че прогължаваш да разнасяш пътеводителя със себе си?

- Да - признах си и направих знака ни за „зубър“. Обичах историята.

Слязохме от автобуса близо до апартамента ни и Кики се обърна към мен.

- Хайде да вечеряме някъде по-надолу по улицата. Би трябвало да празнуваме!

- Нямаме пари.

Поне аз определено нямам - помислих си.

- Аз черня - успокоих ме Кики.

Отидохме в една близка кръчма и Кики поръча бутилка бира

за себе си и малка чаша вино за мен. Никоя от двете ни не пиеше много – особено Кики, която се напиваше лесно, както бе научила по трудния начин след едно особено буйно тийнейджърско парти. Докато тя чакаше на бара, се замислих за мистериозната поява на парите, с които Кики внезапно се бе сдобила в деня след като със сестрите ни получихме пликите си от Тамко Солт от адвокатата му Георг Хофман. Кики бе отишла да се види с него в Женева. Беше се молила на Георг да ми позволи да отида на срещата с нея, но той бе отказал директно.

– За жалост се налага да следвам инструкциите на клиента си. Баща ви настоя всичкият ми срещи с дъщерите му да се провеждат индивидуално.

Така че изчаках на рецепцията, докато тя влезе да се види с него. Когато се появи отново, видях, че е напрегната и възбудена.

– Съжалявам, Сия, но се наложи да подпиша някаква тъпа клауза за конфиденциалност. Още някоя от малките игри на Тамко. Мога да ти кажа само, че има добри новини.

Доколкото знаех, това беше единствената тайна, която Кики някога бе пазила от мен, и все още не разбирах откъде са дошли всичките тези пари. Георг Хофман ни бе обяснил, че според завещанието на Тамко ще продължим да получаваме само малък доход. Но бяхме свободни да отидем при него и да поискаме още пари при необходимост. Така че може би трябваше просто да поискаме още, както вероятно бе направила Кики.

– Наздраве! – Кики чукна чашата ми с бутилката си бира. – За новия ни живот в Лондон!

– И за Тамко Солт – казах аз, надигайки чашата си.

– Да – съгласи се тя. – Ти наистина го обичаше, нали?

– А ти не го ли обичаше?

– Разбира се, много. Той беше... специален.

Храната ни пристигна и Кики започна да яде като преглажняла. Гледах я и си мислех, че макар и двете да му бяхме дъщери, смъртта му сякаш бе донесла скръб само на мен.

– Смяташ ли, че трябва да купим апартамента?

– Кики, решението е твое. Няма да плащам аз, така че не мога да коментирам.

- Не ставай глупава, знаеш, че което е мое, е и твое, както и обратното. Освен това, ако някога решиш да отвориш плика, който ти остави, кой знае какво ще намериш! - окуражи ме тя.

Не ме оставяше на мира, откакто бяхме получили пликовете. Тя бе скъсала своя почти веднага и очакваше да направя същото.

- Хайде, Сия, няма ли да го отвориш? - притускаше ме.

Но просто не можех да го направя... защото каквото и да имаше вътре, то би означавало да приема, че Тамко си е отишъл. А аз още не бях готова да се сбогувам с него.

След като се нахранихме, Кики плати сметката и се върнахме въкъщи, откъдето тя се обади в банката, за да пребеде пари за депозита на новия апартамент. След това седна пред лаптопа си и се заоплакваше от непостоянната интернет връзка.

- Ела да ми помогнеш да избира дивани! - повика ме от дневната, докато пълнех пожеланията ни вана с хладка вода.

- Взимам си вана - отвърнах и заключих вратата.

Легнах във ваната и набедох глава, потапяйки косата и ушите си. Слушах подводните звуци - *звуци като в утроба*, помислих си - и реших, че трябва да се махна, преди съвсем да полудея. Кики не беше виновна и не исках да си го изкарвам на нея. Обичах я. Тя ме бе подкрепяла във всеки ден от живота ми, но...

Двадесет минути по-късно, вече взела решение, влязох в дневната.

- Хубава ли беше банята?

- Да. Кики...

- Ела да видиш диваните, които намерих. - Тя ме повика с жест. Изпълних молбата ѝ и се взрях с немигащи очи в различните оттенъци на кремавото.

- Кои според теб да избира?

- Който ти харесва. Вътрешният дизайн е по твоята част, не моята.

- Какво ще кажеш за ето този? - Кики посочи екрана. - Естествено, ще трябва да отидем и да седнем на него, защото не може да е само красив. Трябва да е и удобен. - Тя си записа името и адреса на магазина. - Какво ще кажеш да отидем утре?

Поех си дълбоко дъх.

- Кики, ще имаш ли нещо против да се върна в Атлантис за няколко дни?

- Ако това искаш, Сия, няма проблем. Ще проверя какви полети има и ще ни купя билети.

- Всъщност мислех да отида сама. Искам да кажа... - Преглътнах и се подготвих, за да не загубя решителността си. - Ти си много заета сега, с апартамента и всичко останало, а и знам, че има много арт проекти, с които искаш да се заемеш.

- Да, но няколко дни почивка няма да навредят. А и ако това е, от което се нуждаеш, те разбирам.

- Наистина - казах твърдо, - мисля, че бих предпочела да отида сама.

- Защо? - Кики се обърна към мен, а очите ѝ с форма на багеми се разшириха от изненада.

- Просто защото... така искам. Искам да кажа, че бих искала да седна в градината, която помогнах на Тамко Солт да засади, и да си отворя писмото.

- Разбирам. Добре, окей - каза тя и сви рамене.

Усетих спускащата се студенина, но този път нямаше да отстъпя пред нея.

- Отивам да си легна. Имам ужасно главоболие - казах.

- Ще ти донеса болкоуспокояващи. Искаш ли да потърся полети?

- Вече ниш, и да, би било чудесно, благодаря ти. Лека нощ.

Наведох се и целунах сестра си по лъскавата тъмна коса. Беше къдрава и подстригана късо като на момче, както винаги. След това влязох в стаичката с размер на килер за метли, която споделяхме.

Леглото беше твърдо и тясно, а матракът - тънък. Макар и двете да бяхме израснали в лукс и привилегии, бяхме прекарвали последните шест години пътувайки по света, спейки по разни дупки, понеже никоя от нас не бе готова да поиска пари от Тамко Солт, дори когато бяхме наистина разорени. Особено Кики винаги беше прекалено горда. Тъкмо затова бях толкова изненадана, че сега харчи пари, без да се замисля, пари, които можеха да са дошли само от *него*.

Можех да попитам Мама дали не знае нещо повече, но бях наясно, че второто ѝ име е дискретност, когато става дума за разнасяне на клюки между нас, сестрите.

- Атлантис - промърморих. *Свобода...*

И тази нощ заспах почти веднага.